

Daniels bok - nummer sekstifire

Åpenbaring av profeti: En forbindelse mellom 11. september 2001, beseglingstiden, senregnet og Kristi avsluttende verk

Jeff Pippenger
2024-01-28

I de senere artiklene har vi henvist til noen få avsnitt fra Profetiens Ånd som angir et tidsrom fra 11. september 2001 og inntil Mikael reiser seg og nådetiden for menneskene avsluttes. I løpet av dette tidsrommet finnes det en håndfull profetiske illustrasjoner som identifiserer Kristi siste gjerning i Det Aller Helligste.

Kristi verk i helligdommen er fremstilt i synet ved elven Ulai i Daniels åttende kapittel, og Søster White har opplyst oss om at synet ved elven Ulai nå er i ferd med å bli oppfylt. Det endelige verk som fullbyrdes i den himmelske helligdom, og som nå er i ferd med å bli oppfylt, er fremstilt ved en rekke profetiske uttrykk. Det er fremstilt som, blant andre profetiske fremstillinger, beseglingstiden, sildigregnet, frelsens avsluttende verk og renselsen av templet. Det er viktig å føre disse uttrykkene sammen, og også å plassere dem i deres rette historiske sammenheng.

«På den tiden, mens frelsesverket går mot sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og nasjonene vil være vrede, men holdes tilbake slik at de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tiden vil 'sildigregnet', eller fornyelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye røst og forberede de hellige til å bestå i den tiden da de sju siste plagene skal bli utøst.» Early Writings, 85.

«den tredje engels verk» er også «frelsesverket», som forbereder «de hellige til å stå i den tiden da de sju siste plagene skal bli utøst.»

Og folkeslagene raste, og din vrede er kommet, og tiden for de døde, da de skal dømmes, og da du skal gi lønn til dine tjenere profetene og til de hellige og dem som frykter ditt navn, små og store; og da du skal ødelegge dem som ødelegger jorden. Åpenbaringen 11:18.

Folkene blir vrede før nådetiden avsluttes (det er da Guds vrede blir utøst), men når folkene blir vrede, blir de også «holdt tilbake». Den «tid» da folkene blir vrede, markerer begynnelsen på frelsens avsluttende verk, og frelsens avsluttende verk er beseglingen av Guds folk.

«Guds sanne folk, som bærer Herrens verks ånd og sjelenes frelse på hjertet, vil alltid se synden i dens virkelige, syndige karakter. De vil alltid stå på siden for trofast og rettfram behandling av synder som så lett hefter ved Guds folk. Særlig i det avsluttende verk for menigheten, i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen som skal stå uten lyte for Guds trone, vil de føle mest dypt de uretter som finnes hos Guds bekjennende folk. Dette fremstilles med stor kraft ved profetens skildring av det siste verk under bildet av mennene, hver med et ødeleggelsesvåpen i sin hånd. En mann iblant dem var kledd i lin, med et skivers blekkhus ved sin side. 'Og Herren sa til ham: Gå gjennom byen, gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og roper over alle de styggedommer som blir gjort midt i

den.» Testimonies, bind 3, 266.

Folkene holdes tilbake for at de ikke skal hindre beseglingen av de hundre og førtifire tusen. I Åpenbaringen kapittel sju blir de vrede folkene som holdes tilbake, framstilt som fire vinder som holdes tilbake i nettopp det samme tidsrommet, og dette tidsrommet blir uttrykkelig identifisert som en tidsperiode.

«Satan bruker nå enhver list i denne beseglingstid for å holde Guds folks sinn borte fra den nærværende sannhet og få dem til å vakle. Jeg så et dekke som Gud drog over sitt folk for å verne dem i trengselens tid; og hver sjel som var fast grunnfestet i sannheten og var ren av hjertet, skulle bli dekket av Den Allmektiges dekke.

«Satan visste dette, og han var virksom med mektig kraft for å holde sinnet hos så mange mennesker som mulig vaklende og uavklart når det gjaldt sannheten. ...»

«Jeg så at Satan var virksom på disse måter for å avlede, bedra og trekke Guds folk bort, nettopp nå i denne beseglingstiden. Jeg så noen som ikke sto urokkelig for den nærværende sannhet. Deres knær skalv, og deres føtter gled, fordi de ikke sto fast grunnfestet på sannheten, og den allmektige Guds dekke kunne ikke trekkes over dem så lenge de slik skalv.»

«Satan forsøkte med all sin list å holde dem der de var, inntil beseglingen var forbi, inntil dekket var trukket over Guds folk, og de stod uten vern mot Guds brennende vrede i de sju siste plagene. Gud har begynt å trekke dette dekket over sitt folk, og det vil snart bli trukket over alle som skal ha et vern på slaktedagen. Gud vil virke med kraft for sitt folk; og Satan vil også bli tillatt å virke.» Early Writings, 43, 44.

Søster White skrev disse ordene i 1851, fem år før Guds folk kom inn i den laodikeiske tilstand og forsinket beseglingsprosessen ved å forkaste det økte lyset om «de sju tider». Dette lyset ville ha fremmet og fullført Guds verk med å dekke sitt folk før de sju siste plagene. I stedet gjorde Guds folk opprør og ble dømt til å vandre i Laodikeas ørken, slik det er forbildet ved det gamle Israels opprør og ørkenvandring. Hvor mange av det gamle Israels opprørere kom inn i det lovede land? Hvilket sted i Bibelen, eller i Profetiens Ånd, identifiserer noen laodikeere som vil bli frelst? Svaret er: «Ingen!» for en laodikeer er like fortapt som dem i det gamle Israel som døde i ørkenen.

Beseglingen av de hundre og førtifire tusen er en tidsperiode, og den begynner når de fire englene holder de fire vindene tilbake, hvilket også er når folkeslagene vredes, men likevel holdes i tømme. I beseglingstiden bereder Gud sitt folk til å bestå i de sju siste plagene, og denne beredelsen fremstilles som å trekke «et dekke» over sitt folk, og den fremstilles også som å fullføre frelsesverket og å fullføre den tredje engels verk. Den beredelse som fremstilles ved alle disse illustrasjonene, er grunnlagt på mottakelsen av «nåværende sannhet».

De som ikke vil stå «urokkelig for den nærværende sannhet», er de som var «vaklende», fordi deres sinn ikke var rettet mot «den nærværende sannhet». Hun skriver at hun «så noen som ikke sto urokkelig for den nærværende sannhet. Deres knær skalv, og deres føtter gled, fordi de ikke sto fast grunnfestet på sannheten, og Den Allmektige Guds dekke kunne ikke trekkes over dem mens de skalv slik.»

«Den nærværende sannhet» er det som gir «dekket», og «dekket» fremstilles også som «Guds segl». «Guds segl» ble forbildet ved blodet som dekket hebreernes dører, og som gjorde det mulig for ødeleggerengelen å gå forbi de hjem der døren var «dekket» med blodet. «Dekket» er «beseglingen», og «beseglingen» fullføres ved «den nærværende sannhet».

Hellige dem i din sannhet; ditt ord er sannhet. Johannes 17,17.

Hver reformbevegelse hadde sitt eget særskilte tema, og temaet for reformbevegelsen til de hundre og førtifire tusen er «Islam under det tredje ve». Den «nærværende sannhet» i de siste dager er Islam under det tredje ve.

«Skriftene åpner seg stadig for Guds folk. Det har alltid vært og vil alltid være en sannhet som er særlig anvendelig for hver generasjon.» Review and Herald, 29. juni 1886.

Det er et sannhetsbudskap for vår tid som besegler Guds folk i de siste dager, og beseglingstiden fremstilles som begynnende når de fire vinder holdes tilbake. Folkene ble vrede den 11. september 2001, og på det tidspunkt begynte beseglingen av de hundre og førtifire tusen, idet sildigregnet, som er «et budskap», begynte å bli avforseglet.

«For Johannes ble scener av dyp og gripende interesse i menighetens erfaring åpnet. Han så Guds folks stilling, farer, kamper og endelige utfrielse. Han nedtegner de avsluttende budskaper som skal modne jordens høst, enten som nek til den himmelske låve eller som knipper til ødeleggelsens ild. Emner av den største betydning ble åpenbart for ham, særlig for den siste menighet, for at de som skulle vende seg fra villfarelse til sannhet, måtte bli undervist om de farer og kamper som ligger foran dem. Ingen behøver å være i mørke når det gjelder det som kommer over jorden.» The Great Controversy, 341.

Da folkene ble vrede, ble de samtidig holdt tilbake, og «sildigregnet» begynte å falle, og sildigregnet er budskapet om «den nåværende sannhet» som besegler Guds folk.

«Arbeidet i Battle Creek er av samme slag. Lederne ved sanatoriet har blandet seg med vantro og gitt dem adgang til sine rådslagninger, i større eller mindre grad, men det er som å gå til verks med lukkede øyne. De mangler dømmekraft til å se hva som når som helst vil bryte løs over oss. Det finnes en ånd av fortvilelse, av krig og blodsutgytelse, og denne ånden vil tilta helt til tidens avslutning. Så snart Guds folk er beseglet på sine panner – det er ikke noe segl eller merke som kan ses, men en befestelse i sannheten, både intellektuelt og åndelig, slik at de ikke kan røkkes – så snart Guds folk er beseglet og beredt for rystelsen, vil den komme. Ja, den har allerede begynt. Guds dommer hviler nå over landet for å gi oss advarsel, så vi kan vite hva som kommer.» Manuscript Releases, bind 10, 252.

«Beseglingen» er «en grunnfestelse i sannheten». I sammenhengen med beseglingstiden skriver hun: «Det er en ånd av fortvilelse, av krig og blodsutgytelse, og den ånden vil tilta helt til tidens ytterste avslutning.» Når folkene blir vrede, vil de bli holdt tilbake, men «krig og blodsutgytelse», fremstilt som de fire vinder, «vil tilta helt til tidens ytterste avslutning». Tredje ves islamske makt trapper gradvis opp sin krigføring helt til tidens ytterste avslutning, og den profetiske forståelsen av islam som «temaet» i reformasjonen av de hundre og førtifire tusen øker samtidig i løpet av den

samme tidsperioden. Den gradvise opptrappingen som fullbyrdes ved islam, løper parallelt med utgytelsen av senregnet i den samme tidsperioden, for senregnet er et «budskap».

«De salvede, som står hos all jordens Herre, har den stilling som en gang ble gitt til Satan som den dekkende kjerub. Ved de hellige vesener som omgir hans trone, opprettholder Herren en stadig forbindelse med jordens innbyggere. Den gylne oljen representerer den nåde hvorved Gud holder de troendes lamper forsynt, så de ikke skal blafre og slukne. Dersom det ikke var slik at denne hellige oljen ble utøst fra himmelen i budskapene fra Guds Ånd, ville ondskapens makter ha fullstendig herredømme over menneskene.»

«Gud blir vanæret når vi ikke tar imot de budskap han sender oss. Slik avslår vi den gylne olje som han ville utøse i våre sjeler for å bli meddelt dem som er i mørke. Når ropet lyder: 'Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham,' vil de som ikke har tatt imot den hellige olje, som ikke har nærmet Kristi nåde i sine hjerter, oppdage, lik de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til å møte sin Herre. De har ikke i seg selv makt til å skaffe oljen, og deres liv går til grunne. Men dersom Guds Hellige Ånd blir bedt om, dersom vi bønnfaller, slik Moses gjorde, 'Vis meg din herlighet,' vil Guds kjærlighet bli utøst i våre hjerter. Gjennom de gylne rør vil den gylne olje bli meddelt oss. 'Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, hærskares Gud.' Ved å motta de klare stråler fra Rettferdighetens Sol skinner Guds barn som lys i verden.» Review and Herald, 20. juli 1897.

Den sene regn begynner å «sprinkle» og tiltager til slutt til en fullstendig utgytelse. «Sprinklingen» av den sene regn identifiseres som at regnet blir «målt», og den fullstendige utgytelsen er når det utøses «uten mål». Søster White identifiserer tydelig en tid da den sene regn faller, og noen mottar den, og noen gjør det ikke. På den tiden blir regnet «målt», eller det «sprinkler».

Noen mennesker vil innse at noe er i ferd med å skje, men det vil bare gjøre dem redde.

«I menighetene skal det finne sted en underfull åpenbaring av Guds kraft, men den vil ikke påvirke dem som ikke har ydmyket seg for Herren og åpnet sitt hjertes dør ved bekjennelse og omvendelse. I åpenbaringen av den kraft som opplyser jorden med Guds herlighet, vil de bare se noe som de i sin blindhet anser som farlig, noe som vil vekke deres frykt, og de vil ruste seg til å stå det imot. Fordi Herren ikke virker i samsvar med deres forventninger og ideal, vil de motsette seg verket. «Hvorfor,» sier de, «skulle vi ikke kjenne Guds Ånd, når vi har stått i verket så mange år?» Fordi de ikke tok imot advarslene og bønnfallingene i Guds budskap, men vedvarende sa: «Jeg er rik og har overflod og trenger ingenting.»» Maranatha, 219

«Mange har i stor grad unnlatt å motta den tidligere regn. De har ikke oppnådd alle de velsignelser som Gud således har sørget for til dem. De venter at mangelen skal bli avhjulpet ved den sene regn. Når nådens rikeste overflod skal bli skjenket, akter de å åpne sine hjerter for å ta imot den. De gjør en fryktelig feil. Det verk som Gud har begynt i menneskets hjerte ved å gi sitt lys og sin kunnskap, må stadig føres videre. Hvert enkelt menneske må innse sin egen nødvendighet. Hjertet må tømmes for all urenhet og renses for Åndens iboen. Det var ved bekjennelse og oppgivelse av synd, ved inderlig bønn og ved innvielse av seg selv til Gud, at de første disipler beredte seg for Den Hellige Ånds utgytelse på pinsedagen. Det samme verk, bare i større grad, må gjøres nå. Da behøvde det menneskelige redskap bare å be om

velsignelsen og vente på at Herren skulle fullkommengjøre verket med hensyn til ham. Det er Gud som begynte verket, og han vil fullføre sitt verk og gjøre mennesket fullkomment i Jesus Kristus. Men det må ikke være noen forsømmelse av den nåde som er framstilt ved den tidligere regn. Bare de som lever opp til det lys de har, vil motta større lys. Hvis vi ikke daglig går framover i virkeliggjørelsen av de aktive kristelige dyder, skal vi ikke kjenne igjen Den Hellige Ånds tilkjennegivelser i den sene regn. Den kan falle på hjerter rundt omkring oss, men vi skal ikke skjelne eller motta den.» Testimonies to Ministers, 506, 507.

I avsnittet påpeker hun at det finnes en tid da «den rikeste overflod av nåde skal bli skjendet», og identifiserer dermed en tid da sildigregnet blir utøst uten mål. I forbindelse med dette påpeker hun at bare de som lever opp til det lys de har, vil motta større lys. I dette prinsippet er det klart at lyset (som er den nærværende sannhet) gradvis øker. I den siste setningen påpeker hun en tid da sildigregnet faller, og noen erkjenner og mottar det, mens andre ikke gjør det. Hvis du ikke gjenkjenner budskapet, som er sildigregnet, vil du ikke motta det.

«Vi må ikke vente på senregnet. Det kommer over alle som vil erkjenne og tilegne seg nådens dugg og regnbyger som faller over oss. Når vi samler opp lysglimtene, når vi verdsetter Guds visse miskunn, han som gjerne vil at vi skal stole på ham, da vil hvert løfte bli oppfylt. [Jesaja 61,11 sitert.] Hele jorden skal fylles med Guds herlighet.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 984.

På den tid da de vrede folkene holdes tilbake, begynner den sene regn å bli «tilmålet». Når «den rikeste overflod av nåde skal bli skjendet», angir dette tidspunktet da den sene regn blir utøst uten mål.

På den tid da folkeslagene vredes, men likevel holdes tilbake, begynner senregnet å falle, men det er «tilmålet», fordi menigheten på det tidspunkt er blandet med hvete og ugress. Det er regnet som bringer både hveten og ugresset til modenhet, og senregnet er budskapet om nåværende sannhet som enten blir erkjent og mottatt, eller ikke. Alle disse profetiske begrepene blir klart identifisert i Skriftene. Den 11. september 2001 begynte senregnet å «stænke», og det tiltar gradvis inntil Midnattsropets budskap ankommer og de kloke og de dårlige jomfruene for alltid blir skilt fra hverandre.

De vise løftes da opp som et banner for å kalle Guds andre hjord ut av Babylon, og senregnet blir da utøst uten mål og fortsetter å falle inntil Mikael står fram og menneskenes nådetid avsluttes.

«Jeg så at de fire englene ville holde de fire vindene tilbake inntil Jesu gjerning var fullført i helligdommen, og deretter skal de sju siste plagene komme.» Early Writings, 36.

Det å holde de fire vindene tilbake representerer Guds forsynsmessige kontroll over de tiltagende dommer som han tillater å finne sted i de siste dager. De fire englene holder de fire vindene tilbake i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, men i denne tidsperiode er det «fortvilelsens ånd, av krig og blodsutgytelse, og den ånd vil øke». Når den siste av Guds barn er blitt beseglet, vil Mikael stå fram, og de fire vindene vil bli fullt ut løslatt, og de sju siste plagene vil komme.

I «den store jordskjelvets time» i Åpenbaringen kapittel elleve, «de trengselsfulle tider» i Daniel kapittel ni, når gaten og muren er fullført, er tiden da «folkene ble vrede». I den tidsperioden vil senregnet bli utøst i «mål». Jesaja identifiserer tiden da senregnet blir tilmålt, og han betegner den tiden som «østvindens dag». «Østvindens dag» var 11. september 2001.

Vi vil fortsette å betrakte «oppmålingen» av det sene regn i den neste artikkelen, men det bør erindres at juvelen i Millers drøm, som på Habakkuks hellige tavler er fremstilt som Islams tre veer, skal skinne ti ganger klarere i de siste dager enn da den først ble samlet sammen av Miller.

«Ved en anledning, da jeg var i New York City, ble jeg i nattens timer kalt til å se bygninger reise seg etasje på etasje mot himmelen. Disse bygningene ble garantert å være ildfaste, og de ble oppført for å herliggjøre sine eiere og byggmestre. Høyere og atter høyere steg disse bygningene, og i dem ble de kosteligste materialer brukt. De som disse bygningene tilhørte, stilte ikke seg selv spørsmålet: 'Hvordan kan vi best herliggjøre Gud?' Herren var ikke i deres tanker.»

«Jeg tenkte: 'Å, om de som på denne måten bruker sine midler, kunne se sin handlemåte slik Gud ser den! De reiser praktfulle bygninger, men hvor tåpelig er ikke deres planlegging og uttenkning i universets Herskers øyne. De gransker ikke med hjertets og sinnets fulle krefter hvordan de kan ære Gud. Dette, menneskets første plikt, har de mistet av syne.'»

«Etter hvert som disse høye bygningene skjød i været, frydet eierne seg i ærgjerrig stolthet over at de hadde penger å bruke til å tilfredsstille selvet og vekke sine naboers misunnelse. Mye av de pengene som de på denne måten investerte, var blitt tilveiebrakt ved utpressing, ved å utpine de fattige. De glemte at i himmelen føres det regnskap over hver eneste forretningstransaksjon; hver urettferdige handel, hver bedragersk handling, blir der opptegnet. Tiden kommer da menneskene i sitt bedrag og sin frekkhet vil nå et punkt som Herren ikke vil tillate dem å overskride, og de skal lære at Jehovas langmodighet har sin grense.»

«Scenen som deretter fremstilte seg for meg, var en brannalarm. Menn så på de høye og angivelig brannsikre bygningene og sa: 'De er fullstendig trygge.' Men disse bygningene ble fortært som om de var laget av bek. Brannsprøytene kunne intet gjøre for å stanse ødeleggelsen. Brannmennene var ute av stand til å betjene sprøytene.»

«Jeg er blitt undervist om at når Herrens tid kommer, dersom ingen forandring har funnet sted i hjertene hos stolte, ærgjerrige mennesker, skal mennesker finne at den hånd som hadde vært sterk til å frelse, vil være sterk til å ødelegge. Ingen jordisk makt kan stanse Guds hånd. Intet materiale kan brukes i oppførelsen av bygninger som vil bevare dem fra ødeleggelse når Guds fastsatte tid kommer til å sende gjengjeldelse over mennesker for deres ringeakt for Hans lov og for deres egenkærlige ærgjerrighet.» Testimonies, bind 9, 12, 13.